

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **ETRUSK MEDIA s.r.o.**, IČO: 2633124,
sídlem Alfonse Muchy 414/27, 412 01 Litoměřice,
zastoupená advokátem JUDr. Ivanem Vávrou,
sídlem Dlouhá 16, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno-město,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. 30419/19/5100-41456-711994,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. 30419/19/5100-41456-711994, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 12. 2018, č. j. 2498565/18/2507-80050-506321, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009, daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ve výši 0 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že daňové řízení zahájené protokolem o zahájení daňové kontroly a ukončené platebním výměrem či rozhodnutím o odvolání, je procesně jedním řízením, tj. tvoří jeden celek. Pokud je tedy po zahájení daňové kontroly vydán zajišťovací Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příkaz, je vydáván v rámci této kontroly a je jí odůvodněn, přičemž je zajišťovací příkaz součástí tohoto daňového řízení a tvoří s ním jeden celek. Jeden celek s předmětným daňovým řízením pak podle názoru žalobkyně tvoří i exekuční příkaz vydaný na základě vydaného zajišťovacího příkazu, neboť finanční prostředky exekvované na jeho základě byly exekvovány pro důvodnou obavu o dobytost daně s odkazem na probíhající daňovou kontrolu. Z toho žalobkyně dovozovala, že pokud předmětné daňové řízení skončí pravomocným rozhodnutím konstatujícím správnost původního daňového tvrzení daňového subjektu (tj. kdy je platební výměr vydaný správcem daně zrušen) a jsou následně vráceny exekvované finanční prostředky, je dáno, že proběhlá daňová exekuce byla nedůvodná a postup správce daně byl v rozporu se zákonem. V takové situaci pak nastupuje režim podle § 254 daňového řádu.

3. Namítala, že v posuzovaném případě byly naplněny podmínky přiznání úroku podle § 254 odst. 2 daňového řádu, neboť rozhodnutí vydaná vůči žalobkyni v nalézacím řízení byla později v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného č. j. 26601/18/5300-21443-701707 změněna tak, že daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za předmětná zdaňovací období byla snížena na částku 68 155 Kč, jak ji žalobkyně tvrdila v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období. Vzhledem k tomu, že byla vedena exekuce, měla žalobkyně za to, že jí náleží úrok podle § 254 odst. 2 daňového řádu, neboť správce daně jí exekvované prostředky vrátil postupem podle § 254 odst. 4 daňového řádu, a ke zrušení rozhodnutí z důvodu neoprávněného jednání správce daně došlo ve fázi exekuční, z čehož dovozuje, že jí náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně ve dvojnásobné výši z částky, kterou zaplatila. Nárok na předmětný úrok pak žalobkyni náleží ze zákona, nezáleží tedy na rozhodnutí správce daně, zda jej uznává, či nikoliv, jsou-li splněny zákonné podmínky jako v případě žalobkyně.
4. Nedůvodným je podle žalobkyně i argument žalovaného a správce daně, že žalobkyně měla podat odvolání proti zajišťovacím příkazům a pokud odvolání nepodala, souhlasila s postupem správce daně, a proto se nemůže domáhat úroku z neoprávněného jednání správce daně. Předmětná argumentace je podle žalobkyně nepřipadná, neboť se žalobkyně stala jednou z faktických obětí orgánů daňové správy, které na objednávku postupovaly proti vybraným daňovým subjektům způsobem, který překračoval zákonný rámec. Žalobkyně zopakovala, že vzhledem k tomu, že byly změněny vlastní platební výměry, bylo prokázáno, že i předchozí postup správce daně, tj. vydání zajišťovacích příkazů a provedení exekuce, byl v rozporu se zákonem. To, že žalobkyně nepodala odvolání proti zajišťovacím příkazům, nemůže mít žádný vliv na to, zda je následná daňová exekuce považována za zákonnou, či nezákonnou, neboť zákon nespojuje s podáním, či nepodáním odvolání v tomto případě žádný procesní následek ve formě např. ztráty konkrétního práva nárokovat úrok z neoprávněného jednání správce daně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný připomněl, že v případě žalobkyně byly nejprve vydány zajišťovací příkazy, neboť správci daně vznikla podle § 167 odst. 1 daňového řádu důvodná obava, že daň, která dosud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Na jejich základě pak byly vydány exekuční příkazy ze dne 13. 5. 2016, č. j. 1406242/16/2507-80541-506671, č. j. 1406281/16/2507-80541-506671 a č. j. 1406117/16/2507-80541-506671 a byla vedena zajišťovací daňová exekuce. Daňová exekuce tudíž nebyla vedena na základě platebních výměrů, jejichž změnou v odvolacím řízení žalobkyně argumentuje. Proto pro posouzení, zda žalobkyni vznikl nárok na úrok z Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neoprávněného vymáhání, je dle žalovaného předně potřeba zodpovědět otázku, zda byly finanční částky ve výši 2 017 120,75 Kč a 31 306 Kč na žalobkyni vymoženy neoprávněně, tj. zda došlo k neoprávněnému vymáhání ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu. Poukázal na to, že v případě žalobkyně došlo k nařízení daňové exekuce vydáním předmětných exekučních příkazů. V tomto ohledu je přitom stěžejní skutečnost, že exekuční tituly, tj. vykonatelné zajišťovací příkazy ve smyslu § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu, nebyly zrušeny pro nezákonnost, neboť je žalobkyně nenapadla odvoláním. Vzhledem k tomu, že zajišťovací příkazy nebyly (a v důsledku nepodání odvolání ani nemohly být) napadeny žalobou a nebyly ani změněny na základě dozorcího prostředku správce daně, jedná se o zákonná rozhodnutí. Ani samotné exekuční příkazy nebyly autoritativním způsobem zrušeny pro nezákonnost. Nebyla tedy naplněna hypotéza § 254 odst. 2 ve spojení s § 254 odst. 1 daňového řádu, že došlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu správce daně, na jehož základě by bylo neoprávněně vymáháno.

6. K poukazu žalobkyně na daňové řízení jako celek žalovaný uvedl, že tímto tvrzením nelze pominout skutečnost, že pro závěr o nezákonnosti vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu je klíčové, na základě čeho (jakých rozhodnutí, jakých exekučních titulů) byla předmětná exekuce vedena a zda tyto skutečně byly jako nezákonné zrušeny, změněny či prohlášeny za nicotné, neboť pouze v takovém případě lze považovat vymáhání za nezákonné ve smyslu citovaného ustanovení. K tomu však v případě žalobkyně nedošlo. Nezákonnost a neoprávněnost daňové exekuce vedené na základě zajišťovacích příkazů pak nelze dle žalovaného dovozovat ze skutečnosti, že poté, co byla žalobkyni DPH za předmětná zdaňovací období stanovena platebními výměry, se žalobkyně proti předmětným platebním výměrům odvolala a žalovaný v odvolacím řízení změnil výši DPH tak, že ji stanovil ve výši, v jaké ji tvrdila žalobkyně v daňových přiznáních. Dodatečné platební výměry, které byly rozhodnutím o odvolání změněny, se nikdy nestaly exekučním titulem pro exekvování finančních prostředků žalobkyně. V posuzovaném případě byly vydány zákonné zajišťovací příkazy, na základě kterých byla vedena daňová exekuce a na základě kterých byly předmětné finanční částky vymoženy. Zajišťovací příkazy pak byly účinné až do okamžiku, kdy došlo podle § 168 odst. 4 daňového řádu k zániku jejich účinnosti stanovením daně, a to ke dni právní moci rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům na DPH. Vzhledem k tomu, že daň byla rozhodnutím o odvolání proti platebním výměrům na DPH stanovena ve výši tvrzené žalobkyní, kterou tato uhradila v časovém úseku od března do června 2015, vznikl na osobním daňovém účtu žalobkyně vratitelný přeplatek podle § 168 odst. 4 daňového řádu ve výši zajištěných částek (neboť výše zajištěných částek byla vyšší než stanovená daň) a tento byl v souladu s § 168 odst. 4 daňového řádu ve lhůtě 15 dnů od jeho vzniku vrácen, nikoli podle § 254 odst. 4 daňového řádu, jak se mylně domnívá žalobkyně. Vratitelný přeplatek vzniklý v důsledku uhrazení jistoty (stanovené na základě zákonných zajišťovacích příkazů a vymožené na základě zákonně vedené daňové exekuce) byl tedy vrácen v zákonem stanovené lhůtě. Je-li (zajišťovacím příkazem předpokládaná budoucí) zajišťovaná daň následně stanovena v nižší částce, než kolik činila jistota stanovená zajišťovacím příkazem, nemá to za následek nezákonnost postupu správce daně a následně povinnost hradit úrok z neoprávněného jednání správce daně, ale pouze povinnost správce daně vrátit vratitelný přeplatek podle § 168 odst. 4 daňového řádu.
7. Nedůvodná je dle žalovaného rovněž argumentace, že daňový řád nespojuje s nepodáním odvolání proti zajišťovacím příkazům žádný následek, např. v podobě ztráty práva na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu, neboť daňový řád v §

176 odst. 1 jasně rozlišuje, že exekucním titulem může být a) výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní, b) vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění, nebo c) vykonatelný zajišťovací příkaz. Z § 169 daňového řádu pak dle žalovaného vyplývá, že vymáhání lze zahájit na základě zajišťovacího příkazu a v případě, že na základě zajišťovacího příkazu zajištěná částka není v tomto vymáhání uhrazena do doby zániku účinnosti zajišťovacího příkazu z důvodu, že se zajištěná daň stala splatnou podle § 168 odst. 4 nebo 5 daňového řádu, rozhodne správce daně, že vykonatelné rozhodnutí o stanovení daně se stává exekucním titulem namísto zajišťovacího příkazu, tj. poté je daňová exekuce vedena na základě vykonatelného rozhodnutí o stanovení daně. A stanoví-li tedy § 254 odst. 2 ve spojení s § 254 odst. 1 daňového řádu jako podmínku přiznání úroku z neoprávněného vymáhání to, aby bylo vymáháno neoprávněně, tj. aby bylo vymáháno na základě rozhodnutí, které bylo zrušeno, změněno či prohlášeno nicotným z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu, je třeba zkoumat, na základě jakého rozhodnutí bylo vymáháno a zda toto rozhodnutí bylo zrušeno, změněno či prohlášeno za nicotné z důvodu nezákonnosti či nesprávného úředního postupu. A tedy vzhledem k tomu, že daňová exekuce byla v případě žalobkyně vedena pouze na základě zajišťovacích příkazů, které nebyly ani na základě odvolání žalobkyně, ani žádným autoritativním způsobem – v rámci uplatnění dozorcích prostředků či v rámci správního soudnictví – zrušeny či změněny pro nezákonnost, nelze než uzavřít, že zajišťovací příkazy jsou rozhodnutí zákonná, existující a vykonatelná, a tedy nebyla naplněna podmínka neoprávněného vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu. To vše aniž by daňový řád nutně musel obsahovat ustanovení, v němž by výslovně hovořil o ztrátě práva, jak argumentuje žalobkyně.

8. K argumentaci žalobkyně, že se stala obětí orgánů finanční správy, když na základě zajišťovacích příkazů jí byly exekvovány finanční prostředky, v důsledku čehož byla paralyzována, v čemž spatřuje překročení zákonného rámce ze strany správce daně, žalovaný uvedl, že případné překročení zákonného rámce, jak líčí žalobkyně, by bylo možno posuzovat pouze v řízeních týkajících se těchto zajišťovacích příkazů, případně exekucních příkazů na základě nich vydaných. Tyto však nejsou předmětem přezkumu v nyní žalované věci. Žalobkyně se proti zajišťovacím příkazům nebránila, tyto nebyly žádným autoritativním způsobem zrušeny či změněny pro nezákonnost, a neobstojí ani argumentace žalobkyně, že by podání či nepodání odvolání proti zajišťovacím příkazům nemělo žádný vliv na exekuci finančních prostředků. To už jen z toho důvodu, že by v případě zrušení zajišťovacích příkazů v odvolacím řízení jí byly finanční prostředky vráceny, a nadto by pouze v takovém případě bylo možno hovořit o nezákonnosti jejich vymáhání. Přitom okolnost, že v následném nalézacím řízení, konkrétně v odvolacím řízení proti platebním výměrům byla daň stanovena v souladu s daňovým tvrzením žalobkyně, neboť odvolací orgán dospěl k závěru, že došlo k naplnění podmínek nároku na odpočet DPH, nemění nic na tom, že v době vydání zajišťovacích příkazů byl správce daně přesvědčen o naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti. Dne 13. 5. 2016 vydal správce daně zajišťovací příkazy č. j. 1404243/16/2507-80541-506671, č. j. 1404336/16/2507-80541-506671, č. j. 1404379/16/2507-80541-506671, č. j. 1404415/16/2507-80541-506671 a č. j. 1404467/16/2507-80541-506671 podle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), kterými uložil žalobkyni, aby zajistila úhradu DPH za zdaňovací období leden až květen 2015, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty v celkové výši 7 183 630 Kč na depozitní účet správce daně. Zajišťovací příkazy se staly účinnými a vykonatelnými okamžikem vydání. Dne 13. 5. 2016 vydal správce daně exekuční příkazy č. j. 1406242/16/2507-80541-506671, č. j. 1406281/16/2507-80541-506671 a č. j. 1406117/16/2507-80541-506671 na přikázání pohledávek z účtů u poskytovatelů platebních služeb, na základě kterých byla v období ode dne 23. 5. 2016 do dne 24. 3. 2017 z účtů žalobkyně u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., a Komerční banky, a.s., vymožena částka 2 017 120,75 Kč. Nadto žalobkyně v období ode dne 1. 4. 2016 do dne 21. 1. 2017 uhradila na depozitní účet správce daně částku 31 306 Kč. Dne 26. 5. 2017 vydal správce daně na základě výsledků daňové kontroly platební výměry, kterými žalobkyni vyměřil DPH, tak, že platebním výměrem č. j. 1497790/17/2507-50521-506936 žalobkyni stanovil DPH za leden 2015 ve výši 283 951 Kč, platebním výměrem č. j. 1505489/17/2507-50521-506936 za únor 2015 ve výši 1 064 675 Kč, platebním výměrem č. j. 1505579/17/2507-50521-506936 za březen 2015 ve výši 1 948 664 Kč, platebním výměrem č. j. 1505781/17/2507-50521-506936 za duben 2015 ve výši 1 967 358 Kč a platebním výměrem č. j. 1505909/17/2507-50521-506936 za květen 2015 ve výši 1 992 360 Kč. DPH za předmětná zdaňovací období tedy činila celkem 7 257 008 Kč. Žalobkyně podala proti platebním výměrům odvolání, o nichž žalovaný rozhodl společně jedním rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018, č. j. 26601/18/5300-21443-701707, tak, že platební výměry změnil tak, že DPH za leden 2015 snížil z částky 283 951 Kč na částku 10 392 Kč, DPH za únor 2015 snížil z částky 1 064 675 Kč na částku 7 792 Kč, DPH za březen 2015 snížil z částky 1 948 664 Kč na částku 15 195 Kč, DPH za duben 2015 snížil z částky 1 967 358 Kč na částku 18 159 Kč a DPH za květen 2015 snížil z částky 1 992 360 Kč na částku 16 617 Kč; tj. DPH za předmětná zdaňovací období byla v odvolacím řízení snížena na částku celkem 68 155 Kč, jak ji žalobkyně tvrdila v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 19. 7. 2018. Správce daně vrátil veškeré vymožené prostředky v celkové výši 2 048 426,57 Kč zpět žalobkyni na její účet dne 26. 7. 2018.
13. Dne 19. 9. 2018 žalobkyně vyzvala správce daně k vydání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 daňového řádu. Následně dne 13. 12. 2018 vydal správce daně rozhodnutí č. j. 2498565/18/2507-80050-506321 o úroku z neoprávněného jednání správce daně, kterým žalobkyni přiznal úrok z neoprávněného jednání správce daně podle

§ 254 odst. 2 daňového řádu ve výši 0 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o které žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

14. Podle § 168 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.
15. Podle § 169 daňového řádu, pokud nebyla při vymáhání zahájeném na základě zajišťovacího příkazu zajištěná částka uhrazena do doby zániku účinnosti zajišťovacího příkazu z důvodu toho, že zajištěná daň se stala splatnou podle § 168 odst. 4 nebo 5, rozhodne správce daně, že vykonatelné rozhodnutí o stanovení daně se stává exekučním titulem namísto zajišťovacího příkazu a současně uvede výši nedoplatku, pro jehož úhradu má být vymáhání nadále prováděno. Účinky provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány v rozsahu vymezeném novým exekučním titulem.
16. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu, dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
17. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši.
18. Soud zdůrazňuje, že zásadním předpokladem exekučního řízení je exekuční titul. Může jím být jen to, co je jako způsobilý podklad exekuce zákonem výslovně uznáno, to je listina vydaná správcem daně, která má předepsanou formu a ve které se ukládá daňovému dlužníkovi v určité době zaplatit daň. Podle § 176 odst. 1 daňového řádu jím může být 1) výkaz nedoplatků, 2) vykonatelné rozhodnutí, 3) vykonatelný zajišťovací příkaz.
19. Soud podotýká, že v daném případě byly exekučním titulem vykonatelné zajišťovací příkazy č. j. 1404243/16/2507-80541-506671, č. j. 1404336/16/2507-80541-506671, č. j. 1404379/16/2507-80541-506671, č. j. 1404415/16/2507-80541-506671 a č. j. 1404467/16/2507-80541-506671, kterými bylo žalobkyni uloženo, aby složila jistotu v celkové výši 7 183 630 Kč na depozitní účet správce daně. Soud směrem k žalobkyni uvádí, že tyto zajišťovací příkazy nebyly zrušeny ani změněny či prohlášeny za nicotné. To je pro posouzení věci zásadní.
20. Soud dále zdůrazňuje, že je třeba rozlišovat mezi daňovou exekucí zajišťovací [§ 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu] a uhrazovací [§ 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu]. Zajišťovací exekuce je vedena na základě vykonatelného zajišťovacího příkazu. Zajišťovací příkaz, pokud není zrušen nebo jinak odstraněn, přitom pozbývá účinků buď pravomocným stanovením daně, byla-li zajištěná daň dosud nestanovená (§ 168 odst. 4 daňového řádu), nebo splatností daně, byla-li zajištěná daň dosud nesplacená (§ 168 odst. 5 daňového řádu). Pozbytím účinků se stává zajišťovací příkaz obsoletním, čímž pozbyl účinků i exekuční titul pro zajišťovací exekuci a tím byla i ukončena zajišťovací exekuce. V posuzovaném případě pozbyly výše specifikované zajišťovací příkazy účinků rozhodnutím žalovaného

dne 13. 7. 2018, č. j. 26601/18/5300-21443-701707, kterým žalovaný dodatečně platební výměry změnil tak, že DPH za zdaňovací období leden až květen 2015 snížil na částku celkově 68 155 Kč a v této výši bylo žalobkyni stanoveno DPH za daná zdaňovací období.

21. Na výše specifikované zajišťovací příkazy je třeba hledět jako na zákonné a správné, neboť jsou nadány presumpcí správnosti. Tyto zajišťovací příkazy byly řádným exekučním titulem pro vedení zajišťovací exekuce, která v souladu s § 168 odst. 4 daňového řádu byla ukončena pravomocným stanovením DPH za zdaňovací období leden až květen 2015, kdy pozbyly dané zajišťovací příkazy účinků. Z uvedeného je dle soudu zjevné, že zajišťovací daňová exekuce vedená na základě výše uvedených zajišťovacích příkazů byla vedena v souladu se zákonem, a to až do doby pozbytí účinků zajišťovacích příkazů, tj. do 19. 7. 2018, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2018, č. j. 26601/18/5300-21443-701707. Soud proto konstatuje, že zajišťovací exekuce byla vedena oprávněně na základě řádných exekučních titulů, a to až do dne 19. 7. 2018.
22. Soud zároveň podotýká, že na základě pravomocného stanovení DPH ve výši 68 155 Kč za zdaňovací období leden až květen 2015, vznikl žalobkyni přeplatek vymožených částek přesahujících stanovenou daňovou povinnost. Za takové situace byl správce daně dle § 168 odst. 4 daňového řádu povinen vrátit žalobkyni přeplatek do 15 dnů, což bylo v posuzované věci splněno, neboť správce daně vrátil veškeré vymožené finanční prostředky v celkové výši 2 048 426,57 Kč zpět žalobkyni na její účet dne 26. 7. 2018.
23. Soud shrnuje, že daňová zajišťovací exekuce zahájena správcem daně exekučními příkazy č. j. 1406242/16/2507-80541-506671, č. j. 1406281/16/2507-80541-506671 a č. j. 1406117/16/2507-80541-506671 na příkázání pohledávek z účtů na základě exekučních titulů, jimiž byly vykonatelné zajišťovací příkazy č. j. 1404243/16/2507-80541-506671, č. j. 1404336/16/2507-80541-506671, č. j. 1404379/16/2507-80541-506671, č. j. 1404415/16/2507-80541-506671 a č. j. 1404467/16/2507-80541-506671, byla až do pravomocného stanovení DPH žalobkyni dne 19. 7. 2018 za zdaňovací období leden až květen 2015 vedena oprávněně. Z toho je zřejmé, že žalobkyni nevznikl nárok na úrok za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení, jestliže exekuce probíhala v souladu s daňovým řádem.
24. Nesprávný je tak názor žalobkyně, že vzhledem k tomu, že byly změněny vlastní platební výměry, bylo prokázáno, že i předchozí postup správce daně, tj. vydání zajišťovacích příkazů a provedení exekuce, byl v rozporu se zákonem. Soud proto uzavírá, že nemůžou být důvodné námitky žalobkyně, v nichž dovozuje, že pokud předmětné daňové řízení skončí pravomocným rozhodnutím konstatujícím správnost původního daňového tvrzení daňového subjektu a jsou následně vráceny exekvované finanční prostředky, je dáno, že proběhlá daňová exekuce byla nedůvodná a postup správce daně byl v rozporu se zákonem.
25. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že pro hodnocení, zda žalobkyni náleží po dobu vedení zajišťovací daňové exekuce úrok ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu, není podstatné, zda žalobkyně podala odvolání proti zajišťovacím příkazům a pokud odvolání nepodala, souhlasila s postupem správce daně, a proto se nemůže domáhat úroku z neoprávněného jednání správce daně, jak tvrdily daňové orgány. Soud přisvědčuje žalobkyni též v tom, že skutečnost, že žalobkyně nepodala odvolání proti zajišťovacím příkazům, nemůže mít žádný vliv na to, zda je následná daňová exekuce považována za zákonnou či nezákonnou. Pro posuzovanou věc totiž bylo rozhodující, že zajišťovací příkazy jako exekuční tituly nebyly zrušeny a že na jejich základě mohla být vedena zajišťovací daňová exekuce.

26. Obecný poukaz žalobkyně na to, že se stala jednou z faktických obětí orgánů daňové správy, které na objednávku postupovaly proti vybraným daňovým subjektům způsobem, který překračoval zákonný rámec, je pro posouzení věci irelevantní, neboť v posuzované věci daňové orgány při její žádosti o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně postupovaly v souladu se zákonem.
27. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu